



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného, ve věci

žalobce

O. T.

...

zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2018, č.j. MV-34783-4/SO-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 3. 11. 2017, č.j. OAM-19588-9/DP-2017, o zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu na území dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyni bylo dne 3. 3. 2015 uděleno povolení k pobytu nad 90 dní na území České republiky za účelem strpění ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s platností do 2. 9. 2015. Následně bylo žalobkyni vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění ve smyslu § 43 zákona o pobytu cizinců. Důvodem udělení povolení byla překážka ve vycestování. Dne 24. 7. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců. Tuto žádost žalobkyně odůvodnila tím, že pochází z okupovaného území Ukrajiny, konkrétně z města Luhansk, a svůj návrat do země původu proto považuje za nemožný, neboť nemá možnost usídlit se v jiné oblasti, její jediní příbuzní žijí právě v Luhansku, a protože má absolvovaný střelecký kurz a účastnila se střeleckých závodů, zajímají se o ni vojáci samozvané Luhanské lidové republiky.
4. Žádost žalobkyně byla dne 3. 11. 2017 zamítnuta v souladu s § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť ministerstvo shledalo, že pominuly důvody, pro které bylo vízum žalobkyni uděleno. S odkazem na Nařízení Evropského parlamentu a Rady Evropské unie č. 2017/850/EU ze dne 17. 5. 2017, jímž bylo rozhodnuto o uvolnění vízového režimu pro občany Ukrajiny, a s ním související závěrečné hodnotící zprávy Komise Evropské unie ze dne 18. 12. 2015, vydané pod č.j. COM(2015) 905 final, dospělo ministerstvo k závěru, že zhoršená bezpečnostní situace na Ukrajině přetrvává pouze na východě země v Doněcké a Luhanské oblasti, přičemž pokud se žalobkyně cítí v těchto oblastech nadále ohrožena, má možnost usadit se jinde na území Ukrajiny, v oblastech kontrolovaných ukrajinskou vládou, kde je zajištěna bezpečnost a veřejný pořádek.
5. Proti tomuto rozhodnutí ministerstva podala žalobkyně odvolání. Uvedla, že argument žalovaného týkající se uvolnění vízové povinnosti pro občany Ukrajiny považuje za formalistický, neboť i přes splnění podmínek vnitřní bezpečnosti, je situace v regionu Luhanska stále napjatá, dochází zde k ozbrojeným střetům a žalobkyně se obává odvodu do armády samozvané Luhanské lidové republiky.
6. Dne 15. 5. 2018 žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak,

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

že odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí ministerstva potvrdil. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že smyslem víza k pobytu nad 90 dnů a dlouhodobého pobytu za účelem strpění je právě pouze zajištění časově omezené ochrany po dobu trvání překážky na vůli cizince nezávislé, které nemá primárně nahrazovat jiné typy pobytů, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyni nadále nebrání překážka na její vůli nezávislá ve vycestování z České republiky. Žalobkyně není povinna vrátit se do míst, kde stále probíhá ozbrojený konflikt, ale může si ve svém domovském státě zvolit jiné bezpečné zázemí, které je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády.

II.

Argumentace účastníků

7. Žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, konkrétně uvádí následující:
- 1) Rozhodnutí žalovaného je v rozporu s požadavky na odůvodnění stanovenými v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejm. s § 89 odst. 2 tamtéž.
 - 2) Žalovaný neposoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do osobní sféry žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, čímž se žalovaný dopustil porušení § 2 odst. 3,4 a § 3 správního řádu, když nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
 - 3) Žalobkyně nesouhlasí se zamítnutím žádosti, neboť v oblasti Luhanska, odkud pochází a kde má rodinné zázemí, stále přetrvává zhoršená bezpečnostní situace.
8. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí, neboť dle jeho názoru se se všemi uvedenými žalobními námitkami vypořádal právě v tomto rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že si je vědom zhoršené bezpečnostní situace na východě Ukrajiny (v Doněcké a Luhanské oblasti), žalobkyně si však dle jeho názoru může zvolit jiné, bezpečné místo svého pobytu na Ukrajině.
9. Dne 7. října 2019 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém zástupce žalobkyně i žalovaný setrvali na výše uvedené argumentaci.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
11. **Ad 1)** Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
12. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost

napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

13. K porušení povinností žalovaným, tj. k rozporu s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, soud konstatuje, že uvedená pochybení jsou žalobkyní formulována příliš obecně. Na základě § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. je však žalobci uložena povinnost uvést v žalobě skutková tvrzení a právní argumentaci, která musí být individualizována ve vztahu k žalobci a k projednávané věci.
14. Za žalobní bod lze považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nepřezkoumatelné, potažmo nezákonné. Právní důvody nicotnosti, nepřezkoumatelnosti, případně nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Míra precizace žalobních bodů pak do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je proto žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může soud přistoupit a posuzovat jej (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudek ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. 7 Afs 104/2004).
15. K obecné námitce žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s požadavky na odůvodnění stanovené § 68 odst. 3, soud proto pouze konstatuje, že žalovaný v odůvodnění uvedl, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, rovněž uvedl, podle kterých právních norem rozhodl, dále i úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů, a vypořádal se i se všemi námitkami žalobkyně. Soud proto shledal, že odůvodnění žalovaného naplňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
16. Stejně tak v případě námítky rozporu s požadavky § 89 odst. 2 správního řádu, soud konstatuje, že žalovaný jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí přezkoumal soulad rozhodnutí orgánu I. stupně s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí pak přezkoumal i v rozsahu všech námitek žalobkyně uvedených v odvolání, a tedy postupoval v souladu s požadavky ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu.
17. Námitka žalobkyně proto není důvodná.
18. **Ad 2)** Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
19. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, což dle jejího názoru vedlo k porušení § 2 odst. 3, 4 a § 3 správního řádu žalovaným.
20. K námitce žalobkyně soud předně konstatuje, že z textu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že žádnou povinnost ministerstvu nestanoví. Jde pouze o výčet kritérií, která je nutno zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Zákon o pobytu cizinců ani jinde neukládá správním orgánům povinnost posuzovat

dopady do soukromého a rodinného života v řízení, jehož byla žalobkyně účastnicí a z něhož vzešla tato žaloba.

21. Nicméně z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu zřejmé, že námitkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života mají správní orgány povinnost se zabývat z důvodu přednosti a přímé aplikovatelnosti čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod bez ohledu na to, zda posouzení přiměřenosti výslovně vyžaduje zákon o pobytu cizinců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, a ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29). Jinak řečeno, pokud účastník řízení z důvodu např. specifické rodinné situace konkrétně namítá nepřiměřenost zásahu a tím porušení článku 8 Úmluvy, správní orgány se touto námitkou musí náležitě vypořádat bez ohledu na to, zda to zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č.j. 6 Azs 201/2016 – 46).
22. Žalobkyně nicméně v tomto případě přiměřenost dopadů rozhodnutí v průběhu předchozího řízení nijak nenamítala. Tuto námitku uvedla až v žalobě. I zde se však omezila na pouhé konstatování, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí orgánu I. stupně je v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, aniž by ovšem uvedla, v čem měla ona nepřiměřenost dopadů do jejího soukromého a rodinného života spočívat. Naopak žalobkyně po celou dobu shodně uváděla pouze, že se její jediná rodina (matka a bratr) nachází na Ukrajině, což je jediná informace k jejímu soukromému a rodinnému životu patrná soudu ze správního spisu. Neuvedla však žádné své vazby na území České republiky, které by v důsledku povinnosti vycestování mohly být narušeny. Správní orgán I. stupně i žalovaný proto v důsledku nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí v daném řízení nezkoumaly, neboť žalobkyně žádné relevantní argumenty v tomto ohledu nevznesla.
23. Protože tedy žalovaný s ohledem na výše uvedené nebyl v dané věci povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, nemohl z tohoto důvodu porušit ani ustanovení § 2 odst. 3,4 a § 3 správního řádu.
24. Soud proto shledal námitku žalobkyně jako nedůvodnou.
25. **Ad 3)** Žalobkyně nakonec namítá, že napadené rozhodnutí je věcně chybné, neboť stále splňuje podmínky pro pobyt za účelem strpení.
26. Podle § 44a zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
27. Podle § 36 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze prodloužit dobu platnosti víza a dobu platnosti pobytu na území, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 38).
28. Podle § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno,.
29. Žalobkyně namítá nesprávné posouzení důvodů pro zamítnutí její žádosti podané v souladu s § 44a zákona o pobytu cizinců. Konkrétně nesouhlasí s vyhodnocením bezpečnostní situace na Ukrajině. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyni již nebrání

překážka na její vůli nezávislá ve vycestování z území České republiky do domovského státu, neboť zhoršená bezpečnostní situace se omezuje na regiony na východě země. Podkladem pro toto rozhodnutí mu byla především zpráva Komise Evropské unie ze dne 18. 12. 2015, č.j. *COM(2015) 905 final*, z níž vyplývá, že Ukrajina naplnila příslušná kritéria v oblasti bezpečnosti a veřejného pořádku. Soud konstatuje, že tento závěr správního orgánu I. stupně potvrzuje i Informace OAMP k situaci na Ukrajině ze dne 12. 7. 2017, která je součástí správního spisu, a podle níž se bezpečnostní incidenty na území Ukrajiny ve zkoumaném období omezily na okolí tzv. linie dotyku (resp. do 7 km od této linie) situované v Doněcké a Luhanské oblasti.

30. K bezpečnostní situaci na Ukrajině se již ve své judikatuře několikrát vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který v posledních letech ve svých rozhodnutích týkajících se správního vyhoštění či mezinárodní ochrany opakovaně shledal, že na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, aby byl každý civilista z důvodů své přítomnosti vystaven reálnému nebezpečí závažné újmy (z novějších rozhodnutí viz např. č. j. 1 Azs 451/2018-53 ze dne 25. 4. 2019). Žalobkyně v tomto směru ani nijak neprokázala dostatečnou míru individualizace, která by jakkoliv nasvědčovala skutečnosti, že její život či zdraví by mohly být i prostým návratem do země původu ohroženy. Pouhé obecné konstatování o hrozícím nebezpečí s odkazem na „zprávy z domovské vlasti“ a doporučení MZV ČR pro občany České republiky týkající se Doněcké a Luhanské oblasti proto nelze považovat za dostačující pro vyvrácení skutečností zjištěných v rámci předchozího řízení. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že situace na Ukrajině je „minimálně stejná, ne-li dokonce horší“, než v době, kdy jí bylo uděleno vízum, a že jí proto jako civilistovi stále hrozí nebezpečí újmy po návratu do vlasti.
31. Jak vyplývá z výše uvedeného i z napadeného rozhodnutí, soud ani žalovaný nepopírají skutečnost, že Luhansko patří mezi oblasti s přetrvávajícími bezpečnostními problémy. Předmětem předchozího řízení však bylo posouzení, zda nadále přetrvává důvod, pro který byl žalobkyni povolen dlouhodobý pobyt (tzv. strpění) na území České republiky, přičemž jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný jako odvolací orgán shodně dospěly na základě podložených skutkových zjištění k závěru, že současnou situaci na území Ukrajiny jako celku lze, co do nároků na vnitřní bezpečnost jejích obyvatel a dodržování veřejného pořádku, považovat za vhodnou pro bezpečný návrat. Překážka ve vycestování žalobkyně z území České republiky tudíž odpadla a její pobyt zde proto ve smyslu § 36 odst. 3 a § 38 zákona o pobytu cizinců nelze prodloužit.
32. Co se týká námítky žalobkyně, že žalovaný nevzal v potaz při rozhodování skutečnost, že místo jejího původu, v němž má jediné zázemí a rodinu, je právě Luhansko, soud konstatuje, že si stejně jako žalovaný uvědomuje, že návrat žalobkyně do místa jejího původu může být problematický. Žalobkyně však v předchozím řízení nijak neprokázala, že by z objektivních důvodů nemohla přesídlit do jiných částí Ukrajiny. Omezila se na pouhé neurčité konstatování, že vzhledem k tomu, že v Luhansku žijí její jediní příbuzní, přesídlení by „zjevně nebylo odpovídajícím řešením“. To však soud nepovažuje za dostatečně specifické důvody vedoucí k závěru, že vnitřní přesídlení není pro žalobkyni možným řešením. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, je nicméně vnitřní přesídlení obecně považováno za relevantní možnost pro občany Ukrajiny nalézt bezpečí v zemi svého původu (srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27). Soud proto souhlasí se závěrem správního orgánu

I. stupně i žalovaného, že je jen na volbě žalobkyně, do které oblasti Ukrajiny se vrátí, přičemž volba vrátit se do oblasti s pokračujícími ozbrojenými střety v takovém případě nemůže být současně překážkou na její vůli nezávislou, která by jí bránila opustit území České republiky.

33. Ani tuto námitku žalobkyně proto nelze považovat za důvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

35. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. října 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

předsedkyně senátu